

трелі (с. 39, 50 та ін.) радше подібніші на морденти, лише виконані рівними тривалостями (бо присутні тільки три ноти – основна, допоміжна та основна). Окрім цього, деякі ноти транскрибовані не цілком логічно з позицій ладового розвитку (наприклад, у трелях на с. 52 мав би бути „ля-бемоль” замість „соль-діез” тощо). Подекуди неправильно індексовані інструменти за систематикою Е. М. Горнбостеля – К. Закса. Так, у назві 1-го розділу індекс для глобулярних флейт зі щілиною – 421.221.4, а не 421.2. У підрозділі 1.1. керамічна зозуля мала би бути записана з індексом 421.221.42 замість 421.42. У підрозділі 2.3. свисткова денцівка – 421.221.12 замість 421.211.12. Але, до честі автора, індекс для відкритої короткої фоярки у підрозділі 2.1. він написав правильно (421.111.12), на відміну від І. Мацієвського, котрий у своїй уже згаданій роботі (див. виноску 2) у цьому випадку якраз помилився (421.111.22 – це була би закупорена). Також динамічні відтінки добре було би вказати не лише окремими схемами при аналізі прикладів, а й у нотах. І, врешті, кілька суттєвих мовних „погрішностей”: мало би бути „щілинна флейта,” замість „щілева флейта” (с. 10), „струміль повітря” замість „струмок/струмочок повітря” (с. 11, 31, 32, 35, 38 та ін.), „колядницький або колядковий репертуар”, а не „колядниковий” (с. 31) тощо.

Однак, все це жодним чином не применшує на правду великого внеску Богдана Яремка до української етноорганології через введення до наукового обігу великої кількості безцінної інформації про гуцульську сопілкову музику, що може стати вагомим підґрунтям для подальших студій у цій царині.

Ірина Федун

Наукова конференція „Слов’янська мелогографія-4” (3–4 травня 2014 р., Київ)

Традиційно весною, 2014 року на базі Київської лабораторії етномузикології НМАУ ім. П. Чайковського проходила четверта наукова конференція, основна проблематика якої вкотре заторкнула широке коло питань, пов’язаних із типологією та географією народномузичної творчості. Організаційною особливістю цих конференцій є їхня камерність та, значною мірою, автономність, оскільки більшість доповідачів формують невеликий і сталий склад науковців з кількох основних етномузикологічних осередків України – Києва, Харкова, Львова та Рівного, а всі матеріальні витрати покривають самі учасники. Було б несправедливо не вказати ще одне місто – Донецьк, представлене єдиним, але дуже дієвим місцевим ентузіастом-етномузикологом – Оленою Тюриковою, однак, можливо, це була її остання українська конференція, оскільки через всім відомі воєнні події у Донбаському регіоні вона змушена була того ж року полишити свою багаторічну справу і навіть рідну країну.

Протягом двох вихідних днів – суботи та неділі (навмисно обраних для зручності вивільнення з основної роботи учасників) – відбулося чотири тематичних засідання, а також презентація нових наукових видань¹.

Слід зауважити, що водночас із конференцією досвідчених науковців проходили засідання молодих етномузикологів, ба навіть свого роду автономна конференція „Молода етномузикологія”, де в основному виступали учні старших доповідачів. Тому тематика студентських доповідей та заторкнута ними проблематика фактично відповідала тим аспектам, що висвітлювались у виступах їхніх наставників. За регламентом молоді науковці займали першу половину обох конференційних днів та виступали в тих самих аудиторіях і під „пильною увагою” зрілих етномузикологів, оскільки в кінцевому підсумку було визначено кількох переможців із числа юних дослідників².

Отож, післяобіднє засідання першого конференційного дня розпочалося з презентації наукових видань, а два тематичні блоки доповідей відрізнялися географією науковців і їхніх тем, оскільки на початку в рубриці „Українська Північ і Лівобережжя” виступили кияни та донеччанка О. Тюрикова. Натомість у блоці „Галицька етномузикологія: історія, інструментальні традиції” доповідали львів’яни та рівнянка В. Ярмола.

Основні теми другого дня були тісно пов’язані з рідною для конференції проблематикою – „Мелотипологія і мелогеографія”. Тут почергово в абсолютній більшості виступів свої напрацювання висвітлили кияни та львів’яни, а також харківська дослідниця В. Осадча. Нарешті, на останньому засіданні у формі вільної дискусії обговорювалися проблеми архівування фольклорної інформації. Своїм досвідом у цьому напрямі поділились харків’яни та кияни, однак особливий інтерес викликав виступ львів’янина А. Вовчака, базований на концепційних засадах формування електронних документів фольклорного архіву.

Матеріали окремих конференційних доповідей було заплановано опублікувати у черговому випуску науково-методичного збірника НМАУ „Проблеми етномузикології” та в картографічному доповненні до нього – атласі „Слов’янська мелогеографія”.

Юрій Рубак

¹ Програма конференції подається в електронних додатках до „Етномузики”.

² Детальніше робота секції „Молода етномузикологія” тут не розглядається. Принагідно варто хіба з великою прикрістю нагадати, що, попри плідні педагогічні напрацювання колективу кафедри музичної фольклористики НМАУ, у тому ж 2014 році її було ліквідовано, а кілька спеціальних курсів переведено на Кафедру історії української музики тої ж академії.